כנפה דמשמע כנקבי נפה שיש בהם

חסרון איירי ח ומסיק דבשאין בהן

חסרון איירי ולא נקט נפה אלא לומר

דמלאה נקבים כנפה ולשון אישתמיטתי׳

קשה: נימלה ממנה רצועה

מצמרפת לכאיםר. מימה לישמועינן

ניקבה וכ"ש רצועה: בדי שיכנם

איםר לרחבו. פירוש לרחבו של איסר

שיושיבהו שם על רחבו ויכנס לאפוקי

דרך עוביו: אנסה עצמה.

שפשטה זו ראשה יותר מדאי ליטול

ירק נכור: הותך שתי צלעות מכאן

ומבאו. פירש ר"ח שתים מכחו

ושתים מכאן והאי חזה לא הוי כההוא

 לקמן (ז:], כ) [לקמן
נד.], ג) [פסחים פט:
וש"נ], ד) [מוספחה פ"ט ה"ג], דו לקמן נו.], ו) גיי רש"ל ובגולגולת בש"א כמלא מקדח ובה"א כלי וכו' וע"ם שכתב שט"ם המוח דבילים גם להן וכו׳ ינמחה תיבת רבילת רש"לו.

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה והכל נמי אט"ג דבפסוקת הגרגרת שיעורא: (ב) ד"ה מלטרפ׳ לכאיחר אי כד מנוגלח:

מוסף רש"י

נקב אחד ארוך. ונקדכה נחסכון (לקמן ווו). מצטרפים למלא מקדח. וטונ חינה מנוחאה באהל לבים שחאי. באהלות (פ"ב מ"ג) דהיינו כדי שינטל מן החי וימות, (נב:) גבי שדרה לטרפה (לקמן נז:). **חבריו** בבלאי. ר' יונתן מבבל הוה ועלה לארץ ישראל . (גיטין עח:).

שימה מקובצת

הימנה רלועה. לארכה דאיכא חסרון:

מלטרפת לכחיםר. אי וכי מעגלת

לה הויא איסר טרפה: בעופא. נהבים

דחסרון בעוף דליכא למימר בגרגרת

דידיה כאיסר בכמה הוי שיעוריה:

מקפנו. חותך למטה מן הנקבים ובלדיהם עד שיוכל לקפל הרלועה

שהן בה כלפי פי הקנה ומניחו למקום

הנקבים ע"פ הקנה: אם חופה.

בין הנקבים והשלם שבין נקב לנקב

את רוב הקנה אע"ג דבנקבים גרידי ליכא רובא: טריפה. הואיל ויש בהן

חסרון ושיעור סמיכת נקבים זה לזה

כנפה דהא אניקבה כנפה קיימינן:

וסימניך. שלה תשכח שמועה זו ולה

תימא כאיסר או מלטרפין לרובא:

נפיח. כעין שעושין הנפה שמניחין

שם יריעות זנב הסום על פי העוגל.

ל] וגבי נקבים קטנים נמי בעי כאיסר: **5**] שהוא הצלעות: גן הקרום הרך מווח רחורו שהמוח למ״ד קרמא תתאה הס״ד: ז יכול להכיר ררוצה :שיעורן נקט מיש רהח חמרוז איירי עצמה שפשטה צוארה יותר מדאי:

רבינו גרשום

ניקבה כנפה. כלומר הגרגרת שניקבה ולא ברוב מקומות ניקב נקבים מצטרפת לרובה אם בין כל הני נקבים שיעורן כרוב חללה . טרפה. מתיב ר' ירמיה אבא ובגולגולת שיש בה נקב אחד ארוך כו' מצטרפין לכמלא מקדח לענין טרפה כמלא מקדח: הכא נמי כיון דשיעורו בכאיסר כו׳ כדבעינן למימר לקמן: נפחתה בדי שיכנס איסר לרחבו: כו? שיכנט איטו לוחבו: בעופא מאי. כלומר בעופא דאין אנו יכולין לשער נקבים שיש בהן חסרון בכאיסר שהקנה אינו רחב כל כך היכי משערינן. . ומניחו על פי נקב הקנה]: וסימניך נפיא. כשם ששוטחין נפיא ע"פ העוגל כך שוטחין הכא ומניחו על

מצמרפין לכמלא מקרח. לאו משום דגעו למיסתם כב"שף אלא משום דב"ש פירשו שיעור נקט שיעורא דנ"ש: אישתמימתיה הא דאמר כו'. ס"ד דרב ירמיה

אסייקורי מסייקרי בי. נכבדין הם במה שאני סועד אללם והנאתם היא ואין זו מתנה: כנפה. הגרגרת סביב סביב להיקפה נקבים דקים כנפה: מלטרפין הנקבים לרובא. אילו היו כולן מחוברים יחד היה רובא נפסק טרפה: ובגולגולם. לגבי אהל המת תניא דאפילו בנקבים שיש בהם חסרון קאמר דמנטרפין לרובה מדנקט (אהלות פ"ב משנה ג) בההיא דכמה

אתייקורי הוא דמתייקרו בי אמר רב יהודה חסרון בשדרה התני סיפא ייובגולגולת כדי שינטל מן החי וימות הוי חסרון אמר רב ניקבה כנפה מצמרפים לרובא מתיב ולא מטמא ואמרינן בבכורות (דף לח.) רב ירמיה האובגולגולת שיש בה נקב אחד כמה ינטל מן החי וימות כמלא מקדח ארוך אפילו יש בה נקבים הרבה מצטרפים של רופאים ותני עלה דאם יש בו למלא מקדח אלמא כיון דשיעורה מלא מקדח נקב אחד ארוך שאין עגול רואים למלא מקדח מצמרפין ה"ג כיון דשיעוריה אותו אם יתנו ארכו לעגלו והוי כמלא כאיםר לכאיםר מצמרפין אישתמיטתיה הא מקדח הוי חסרון או אפילו יש בו דאמר רבי חלבו אמר רב חמא בר גוריא נקבים קטנים הרבה כולן מלטרפין לכמלא מקדח: אלמא כיון. דשיעור אמר רב ינקבים שיש בהן חסרון מצמרפין חסרון גולגולת כמלא מקדח הוא לכאיםר ושאין בהן חסרון מצמרפין לרובא מצטרפין נקבים הקטנים לכמלא אמר רבה בר בר חנה א"ר יהושע בן לוי מחדח כאילו הוי חד נקב ולא יהבינן ניטלה הימנה רצועה מצטרפת לכאיסר בעא בהו שיעורא אחרינא: והכא נמי. מיניה רבי יצחק בר נחמני מרבי יהושע בן אע"ג (ה) דבפסוקות שיעורה לרובה לוי ניקבה כנפה מהו אמר ליה הרי אמרו גבי נקובה תנן במתניתין (לקמן דף נד.) עד כמה תחסר עד כאיסר האיטלקי אלמא נקב הקנה טריפתו בכאיסר וגבי נקבים קטנים א בעי כאיסר לשעורינהו: אישתמיטתיה. להאי מקשה: מלטרפין לרובא. דהוו כפסיקה בעלמא דלא מיחסרא וניקבה כנפה נמי בדליכא חסרון: ניטלה

נקבים שיש בהן חסרון מצטרפין לכאיסר ושאין בהן חסרון מצטרפין לרובא בעופא מאי אמר רבי יצחק בר נחמני לדידי מפרשא לי מיניה דרבי אלעזר ימקפלו ומניחו על פי הקנה אם חופה את רוב הקנה מרפה ואם לאו כשרה אמר רב פפא וסימניד נפיא ינפחתה כדלת אמר רב נחמז כדי שיכנם איסר לרחבו סרנסדקה אמר רב אפילו לא נשתייר בה אלא חוליא אחת למעלה וחוליא אחת למטה כשרה אמרוה קמיה דרבי יוחגן אמר מה חוליא ומה חוליא דקאמר רב אלא אימא יאפילו לא נשתייר בה אלא משהו למעלה ומשהו למטה כשרה אמרוה קמיה דרבי יוחנן משמיה דרבי יונתן הכי אמר להו ∘ידעין חברין בבלאי לפרושי כי האי טעמא תנא רבי חייא בר יוסף קמיה דרבי יוחנן יכל הצואר כולו כשר לשחימה ממבעת הגדולה עד כנפי ריאה התחתונה אמר רבא תחתונה שהיא עליונה שאני אומר ייכל שפושמת צוארה ורועה ובלבד שלא תאנם בעי רב חנינא ואיתימא רב חנניה אנסה עצמה מהו "תיקו יתיב רבי יוחנן ורשב"ל נפק מילתא מבינייהו אנם בסימנים ושחם פסולה יניקב הקנה למטה מן החזה נידון כריאה תנו רבנן σ יאיזהו חזה זה הרואה את הקרקע לממה עד הצואר למעלה עד הכרם חותך שתי צלעות משתי דפנות אילך ואילך וזהו חזה הניתן לכהנים: ניקב קרום של מוח: רב ושמואל דאמרי תרוייהו קרמא ישעילאה אע"ג דלא אינקיב תתאה ואמרי לה לעד דאינקיב תתאה אמר רבי שמואל בר נחמני וסימניך חייתא דמתנח ביה מוחא אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יהושע בן לוו כנגדו בביצים ניכר א"ר שמעון בן פוי אמר ריב"ל משום בר קפרא מוח כל מה שבקדירה נדון כמוח התחיל למשוך נדון כחום השדרה ומהיכן מתחיל לימשך אמר רבי יצחק בר נחמני לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יהושע בן לוי יכמין שני

פוליו חה סימן יהא לך נקבה כנפה שאלת ומעשה נפה השיבוך: נפחסה כמין דלה. ולא נטל הפחת אלא תלוי ועומד זקוף שם כעין דלת במזוחתו: כדי שיכנם איסר לרחבו. ושיעור גדול הוא זה מאיסר דהכא בעינן נכנס ויוצא משום דאין כאן חסרון והדלח סותם את הנקב: נסדקה. לארכה. וקילא מכולהו דהיכא דנפסק לרחבה ברובא מתוך שהריאה מושכת למטה והלואר מושך למעלה ניתק והולך לגמרי ולא הדר חלים שולדר"א בלע"ז אבל לארכה כל כמה שהצואר נמשך הסדק סוגר והולך הלכך הדר חלים: חוליא. טבעת שמעתי. ובעיני נראה שהן שלש טבעות כדאמרינן במנחות (דף לט.) כדי שיכרוך וישלה וישלש הויא חוליא לגבי צילית: **מה חוליא ומה חוליא.** למה לכם החוליות הללו דקאמר רב: הכי גרסינן אמרוה קמיה דרבי יוחנן משמיה דרבי יונחן הכי ולא גרסינן איכא דאמרי: הכי. כדקאמר רבי יוחנן משהו למעלה ומשהו למעה אמרוה קמיה משמיה דרבי יונתן: **חברין בבלאי.** רבי יונתן מבבל סליק: כי האי טעמא. לשבח קאמר: מטבעת הגדולה. כרבי יוסי ברבי יהודה ומחלוקתו בפ"ק (לעיל דף יח.) נקט לה מיהו אנן קיימא לן כרבי חנינא בן אנטיגנוס דמשפוי כובע ולמטה כשרה [לעיל יט.] דהיינו למעלה מן הטבעת: **לנפי ריאה.** אוני ריאה: **ההחחונה**. כדמפרש רבא מחחונה כשהבהמה חלויה דהיינו אונות קטנות שהיא עליונה כשאוחזין בקנה והריאה תלויה למטה: כנפי. כמות שהן נמתחין ופורשין כנפים למעלה אע"פ שהקנה יורד ביניהם עד מקום חיבורן: שאני אומר כל שפושעת לוארה ורועה. ולא יותר לכך אני מפרש תחתונה שהיא עליונה שלא תאמר תחתונה כשאוחזין הקנה להיינו כנגד כל הריאה: שלא האנם. למשוך הסימנים חוץ לחזה בידי אדם: אנסה עלמה. לפשוט מאד לוארה בשעת שחיטה מהו: **סיקו.** ולחומרא וכן הלכה: למטה מן החזה. למקום שאין ראוי לשחיטה: נידון כריאה. בנקב משהו ולא ברוב כגרגרת: **ם"ר איוהו חוה.** לגבי חוה ושוק של שלמים הניתן לכהנים: **הרואה את הקרקע.** אינו משבר מן הצלעות בגובה הצדדין כלום אלא השומן התחתון כמות שהואם בחסחום שבראשי הללעות: **למעלה עד הכרס וכו'**. ושיעור ארכו למעלה עד הכרס כשהבהמה תלויה להפשיט היו נוטלים אותו וחותך ב' ללעות הקטנות העליונות עמו משתי דפנות אחד מכאן ואחד מכאן והן שסביב הקנה ונקראין פורציל"א: **קרמא עילאה.** המחוצר לגולגולת מצפנים: **ואע"ג דלא אינקיב הסאה.** הקרום הרך משהמוח מונח בחוכו: **חייחא.** שק כמו (ב"ת דף יד:) חייתא דקיטרי: דמחנה ביה מוחא. שהמוח מונח בחוכו: לנגדו בבילים ניכר. בבילי זכר אתה יכול להכיר ש"ר רבילת המוח שגם להן יש שני קרומים לבד הכים והאחד חילון ואחד שהבילים מונחים בו. ומחוך שקרום התחחון של מוח דק מאד ואין ניכר לגמרי ונראה כמוח עלמו הוא נותן לו סימן בבילים: כל מה שבקדרה. בגולגולת עד שלא התחיל ללאת מן הקדרה ליעשות חוט שהרי חוט השדרה מן המוח הוא בא: נידון כמוח. בנקב משהו: לימשך. לנאת מן הקדרה ללד החוט: נידון נחוט. בפסיקת הרוב:

מד א מיי׳ פ״ב מהל׳ מה ב מיי׳ פ״ג מהלי שחיטה הלי כג סמג לד סעיף ג:

מו ג מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ד: סעיף ד: מז ד מיי שם ועיין בהשנות טוש"ע שם סעיף ה וסעיף

ו: מח ה ו מיי׳ שם הלכה

ממוחט מיי שם פ״ל הלכה וז [ח] סמג שם טוש"ע יו"ד סי' כ סעי' א:

הל"ח סמג עשין סג טוש"ע יו"ד סיי לד ס"י: נא כ מיי פ"ט מהלי מעשה הקרבנות הקרבנות וה י הל״י:

דמסכת תמיד (דף לא.) שלא היו שם נב ל מיי׳ פ״ו מהל׳ שחיטה הל״ג סמג שום ללעות כדתנן בפ׳ לא היו כופתין: עשיו סג טוש"ע יו"ל סי לא ס״א: גג מ ג מיי שם טוש״ע גג מ ג מיי

שם סעי' ד:

רבינו גרשום (המשך)

פי הקנה: נסדקה. כלומר

לעזי רש"י

. שולדר"א [שולדי"ר].

אורך הקנה: הכי גרסינן באורך ווקנוו ל) איכא דאמרי אמרוה ייחוז רבנן קמיה דר' יוחנן משמיה דר' יונתן כו' כלומר כשאמרו משמיה דר׳ יווחז שרחה ואמר כר': אמר רבא תחתונה שהיא טליווה מחיים וכשתולין אותה תחתונה א"ל אני א' כדי שתפשוט כלומר ר' יוחנן א"ל ר' יצחק בר יוסף ובלבד יהא שום בר אדם אונסה אלא כדי שהיא עצמה כלומר מי אמרי׳ כיון דלאו כל שעתא אין צוארה כ"כ (פשוטה) אסור דלאו מקום שחיטה הוא או דילמא כיון דיכול לפשוט עד אותו מקום מקום עד אותו מקום מקום שחיטה מקרי תיקי: נידון . כריאה ונקובתו במשהו. בביצים בהמה שיש שם שני קרמות וכל מה שהמוח מונח בו זו היא קדירה ואין מונח במקום אחד אלא חורין יש בעצם שמונחת בשנים ושלשה מקומות והכי קאמר מוח שבמקום אחד וכל מה

א) וכ"ה גירסת ספר התרומה ל) יכ של ביל פכל שתו ועי לרבינו ברוך בגמ' כאן ועי בב"ח ביו"ד סימן ל"ד. ב) נראה דל"ל אמר ליה ר"ח

שסביב המוח בחורין כולן

. . נידונין כמוח ומה דינו

של מוח ניקב קרום של מוח בכל שהוא

טרפה: נידון כחוט השדרה ברוב עורו של מוח: